

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích projednal ve veřejném zasedání konaném dne 24. července 2019 v Pardubicích odvolání obžalovaného **XXX, narozeného XXX** ve **XXX**, nyní bytem **XXX**, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 18. dubna 2019, č. j. 1 T 211/2018-254, a rozhodl

takto:

*Odvolání obžalovaného se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.*

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud uznal obžalovaného vinným jednak přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku, jednak přečinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, jednak přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, za což mu uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvou roků a šesti měsíců. Současně mu podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložil trest propadnutí věci, a to technického zařízení užitého k odposlechu manželky obžalovaného **XXX**. Té současně ve vztahu k jednání obžalovaného přiznal nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč.
2. Podle skutkových zjištění okresního soudu se obžalovaný shora označených trestných činů dopustil tím, že po předchozích dlouhodobých neshodách s manželkou **XXX**, narozenou **XXX**, bez jejího svolení jako majitelky bytu č. **XXX** na ulici **XXX**, v období od 14. 4. 2018 do 22. 6. 2018 si zjednal přístup do tohoto bytu tím, že si blíže nezjištěným způsobem opatřil totožný klíč od bytu, a to bez vědomí **XXX**, do bytu takto vnikl a v obývacím pokoji na spodní část konferenčního stolku a v ložnici na polici u postele umístil elektronické zařízení umožňující přeposílat zvuk na předvolené telefonní číslo aktivované prostřednictvím SMS zprávy, kdy takto svou manželku **XXX** skrytě odposlouchával, a totožné elektronické odposlouchávací zařízení umístil v přesně nezjištěné době i do jejího osobního motorového vozidla zn. **XXX**, kterým ji opět takto mohl sledovat, přičemž současně neustále vyhledával její osobní přítomnost tím, že sledoval, kde se pohybuje, a to v místě jejího bydliště a na dalších místech, zasílal jí obtěžující SMS zprávy, a při osobním kontaktu ji také slovně napadal, přičemž naposledy jí v srpnu 2018 v domě v ulici **XXX** vyhrožoval tím, že pokud **XXX** nepodepíše dohodu o vypořádání majetku, tak obžalovaný začne podle abecedy zabíjet její rodinu žijící na **XXX** a **XXX** nechá zavřít do vězení nebo bude deportována z České republiky i se svým synem **XXX**, kdy v důsledku tohoto jeho chování z něho měla **XXX** strach a obavy o život a zdraví své a ostatních členů její rodiny.
3. Rozsudek okresního soudu napadl obžalovaný včasným odvoláním, a to do všech výroků. Okresnímu soudu vyčítá, že při hodnocení důkazů upřednostnil důkazy svědčící v neprospěch obžalovaného, zatímco důkazy svědčící o jeho nevině nehodnotil jako věrohodné, popřípadě jejich provedení zamítl. Pravdou však zůstává, že manželství obžalovaného a poškozené prochází krizí, a to jak po stránce citové, tak majetkové. Obžalovaný či jeho matka v minulosti převedli na poškozenou nemovitosti, obžalovaný na sebe dokonce převzal dluhy ze společného podnikání. Přesto mu je manželka nevěrná a zneužívá drogy, což chtěl obžalovaný zachytit prostřednictvím zařízení instalovaného do jejího bytu a vozidla. Poškozená byla s tímto jednáním obžalovaného srozuměna. Nyní, když proti ní vede civilní spor o vrácení daru, poškozená překrucuje fakta

a používá to proti obžalovanému. Stejně tak výpověď syna poškozené XXX nelze považovat za věrohodnou, neboť má k obžalovanému negativní vztah.

4. Pokud jde o přečin nebezpečného vyhrožování, sama poškozená u hlavního líčení dne 18. 3. 2019 uvedla, že obžalovaný přímo její rodině nevyhrožoval. Teprve, když jí soud přdestřel její výpověď z přípravného řízení, si vlastně vzpomněla, že obžalovaný jí vyhrožoval tím, že bude zabíjet její rodinu na XXX. Okresní soud přitom hodnotí, že je omluvitelné, že si na to s odstupem času poškozená nevzpomněla, nicméně právě na této výhrůžce je de facto založeno obvinění z nebezpečného vyhrožování. XXX obžalovaný nevyhrožoval vůbec, veškerá sdělení parafrázuje od poškozené. Na druhé straně výpověď dcery obžalovaného XXX, která byla opakovaně přítomna vyhocenému jednání mezi obžalovaným a poškozenou, okresní soud nepovažuje za věrohodnou. Když obžalovaný navrhoval, aby jeho dcera byla osobně slyšena u soudu, okresní soud takový důkazní návrh zamítl. Žádné vyhrožování tak nebylo v řízení před okresním soudem prokázáno.
5. Pokud jde o přečin nebezpečného pronásledování, obžalovaný sice instaloval do blízkosti poškozené odposlouchávací zařízení, nicméně poškozená o tom věděla, obsah snímaných hovorů spolu dokonce probírali. Od bytu v XXX měl klíč, neboť se jedná o byt po jeho matce, kde zůstávají i její osobní věci. Okresní soud se vůbec nezabýval okolností, kdy mělo k instalaci odposlouchávacího zařízení dojít a dospěl pouze k neprokázanému závěru, že obžalovaný si opatřil totožný klíč.
6. Okresní soud se nezabýval ani objektivní stránkou přečinu nebezpečného vyhrožování, když k jejímu naplnění je nezbytné, aby jednání obžalovaného vzbudilo u poškozené důvodnou obavu o její život. Pokud by se cítila jeho jednáním ohrožena, rozhodně by nepobývala ve společném domě v XXX. Obžalovaný se tedy cítí nevinným a je na místě, aby byl rozsudek okresního soudu v celém rozsahu zrušen.
7. Odvolání obžalovaného je třeba považovat za včasné podané oprávněnou osobou, ve znění písemného odůvodnění splňuje nároky kladené na obsah odvolání podle § 249 odst. 1 tr. řádu. Krajský soud tedy neshledal důvody pro zamítnutí či odmítnutí odvolání z formálních důvodů ve smyslu § 253 tr. řádu.
8. Podle § 254 odst. 1, 2, 3 tr. řádu platí, že nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží jen, pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.
9. V řízení, které předcházelo vyhlášení rozsudku, nezjistil krajský soud žádné vady, které by mohly způsobit nesprávnost napadených výroků, byly dodrženy všechny obecné zásady, které mají zajistit provedení řádného a zákonného procesu, zejména zásady obžalovací, veřejnosti, ústnosti a bezprostřednosti. Obžalovaný byl v podstatné části řízení před soudem zastoupen obhájcem, již v přípravném řízení byl seznámen s povahou a důvody svého trestního stíhání. K hlavnímu líčení byl řádně předvolán, tohoto se účastnil a měl možnost vyjadřovat se k provedeným důkazům.
10. Okresní soud postupoval podle § 2 odst. 5 tr. řádu tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Vycházel pouze z těch důkazů, které byly v hlavním líčení provedeny, tyto zhodnotil jednotlivě i v jejich

souhrnu postupem podle § 2 odst. 6 tr. řádu. Přitom dospěl ke správným závěrům, které krajský soud neměl důvod korigovat. Své závěry okresní soud logicky zdůvodnil a na odůvodnění napadeného rozsudku lze v podrobnostech odkázat. Okresní soud nejen popsal, jakým způsobem a proč hodnotil provedené důkazy, ale podrobně se věnoval i právnímu posouzení jednání obžalovaného, s četnými odkazy na judikaturu Nejvyššího soudu.

11. Z hlediska přečinu porušování domovní svobody je obžalovanému kladeno za vinu, že si na jaře 2018 nezjištěným způsobem sjednal přístup do bytu poškozené na ulici XXX. Poškozená přitom vypověděla - a obžalovaný to nezpochybnil - že v tomto bytě manželé nikdy nevedli společnou domácnost. Až do konce roku 2016 poškozená bydlela s obžalovaným v domě v XXX a když v tomto období jejich manželská krize vygradovala, odstěhovala se synem do bytu v XXX, který jí už dříve darovala matka obžalovaného. Přitom vyměnila zámek vstupních dveří, aby obžalovaný neměl do bytu nadále přístup. Právě absence společné domácnosti v bytě v XXX je, podle názoru krajského soudu, důležitou okolností pro naplnění skutkové podstaty podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Kdyby totiž došlo pouze k dočasnému zamezení přístupu jednoho z manželů do obydlí, k němuž jej pojí odvozené právo bydlení, nemohl by sjednáním přístupu naplnit skutkovou podstatu uvedeného trestného činu. Přestože byt darovala poškozené v roce 2011 matka obžalovaného, obžalovaný se v něm fakticky nikdy trvale nezdržoval a neměl tam z toho důvodu ani své osobní věci. Evidenční údaj o místě trvalého pobytu, který obžalovaného k bytu v posledních třech letech pojí a který poškozená obžalovanému zřídila ještě před eskalací vzájemných sporů, přitom žádné právo bydlení nezakládá. Okresní soud správně poukázal na výpověď poškozené, která obžalovanému výslovně sdělila, že si jej v bytě nepřeje, což koresponduje i s incidentem mezi obžalovaným a synem XXX, když se obžalovaný v minulosti pokoušel do bytu dostat. Obžalovaný zvonil, bušil na dveře, a když mu nikdo neotevíral, přivolal hlídku policie. Přesto jej syn XXX do bytu nepustil. Pokud by měl obžalovaný i v roce 2018 od bytu klíče, jak se hájí, zcela logicky by si nesjednával přístup za asistence policejní hlídky a do bytu by vstoupil. Konečně okresní soud správně poukázal i na to, že obhajobu obžalovaného vyvrací i jím sepsané listiny v civilním sporu (čl. 22, 69), v nichž explicitně uvádí, že do bytu přístup nemá.
12. Jakým způsobem si obžalovaný přístup do bytu sjednal, nebylo v trestním řízení prokázáno. Nejednalo se však o vstup násilný, když vstupní cylindrická vložka zůstala bez známek mechanického poškození. Obžalovaný nicméně doznal, že odposlech v bytě instaloval právě on. Stalo se tak s nejvyšší pravděpodobností v průběhu roku 2018, když začátek a konec tohoto období jsou ohraničeny nálezy jednotlivých zařízení určených k odposlechu poškozenou a jejím synem v obývacím pokoji, v motorovém vozidle a v ložnici. Ve všech případech poškozená přivolala k ohledání zařízení policii, což je reakce v podstatě vyvracející obhajobu obžalovaného, že poškozená o odposlechu věděla a souhlasila s ním. Pokud snad obžalovaný v minulosti instaloval jiné odposlechy v její blízkosti, poškozená to zjistila a následně mu v různých rozhovorech sdělovala, že se s ním o určitých věcech odmítá bavit, protože jí stejně odposlouchává, nelze to považovat za implicitní souhlas s dalším odposlechem, ale v podstatě za vyjádření obavy, že obžalovaný tento konspirativní způsob získávání informací využívá zcela standardně a není proto možné s ním hovořit o důvěrných záležitostech. Ostatně již v roce 2017 podala poškozená na obžalovaného trestní oznámení v souvislosti s tím, když v kabelce našla odposlouchávací zařízení, nicméně následně svůj souhlas s trestním stíháním obžalovaného odvolala a bylo zastaveno.
13. Jestliže okresní soud odmítl k důkazu provést jednu z pořízených nahrávek s tím, že se jedná o důkaz pořízený trestným činem a zájem na ochraně soukromí poškozené převáží nad zájmem na zpřístupnění obsahu rozhovoru v trestním řízení, krajský soud se s tímto hodnocením plně ztotožňuje. Pokud obžalovaný žádal záznam přehrát proto, že na něm poškozená "křičí" nebo že nahrávky mají dokazovat zneužívání omamných a psychotropních látek poškozenou, pro posouzení viny obžalovaného je to irrelevantní, jak ostatně uvedl už okresní soud. Ani manželská

nevěra, ani podezření na užívání drog obžalovaného neopravňují k tomu, aby poškozenou konspirativním způsobem sledoval, a to zejména přímo v jejím obydlí, dokonce v ložnici. Tento prostor je pro poškozenou soukromým, vysoce intimním a obžalovaný jej svým jednáním vážně narušil. To se ostatně projevilo na duševním stavu poškozené pocitem, že ji obžalovaný sleduje tzv. na každém kroku. Obavy o život a zdraví přitom nemusí být živeny toliko strachem z újmy fyzické, ale mohou se projevit i v oblasti psychiky. Současně podle judikatury citované již okresním soudem platí, že obavy nemusí být u konkrétního poškozeného skutečně vyvolány, ale postačí, je-li jednání pachatele objektivně schopné u něj takové obavy vyvolat. Sledování jiné osoby prostřednictvím odposlechu v místnosti natolik intimní, jako je ložnice, a to bez jakéhokoliv zákonného důvodu či na základě zákonného povolení, je společensky škodlivé a je třeba na něj reagovat prostředky trestního práva. Jakákoliv vyšší tolerance vůči takovému druhu stalkingu totiž povede k situaci, že by si nikdo nemohl ani v místech, kde se má cítit v bezpečí, zejména ve svém domově, být jistý tím, že jeho jednání a rozhovory nesleduje někdo jiný.

14. Konečně, pokud jde o přečin nebezpečného vyhrožování, i ten je prokazován zásadně výpovědí poškozené, částečně pak jejího syna XXX. Její výpověď přitom okresní soud hodnotí jako konstantní, klidnou a spontánní, a to oproti obhajobě obžalovaného, která je - jak se mohl přesvědčit i krajský soud - překotná, nesouvislá, zabíhající a označující tvrzení poškozené za a priori lživá, aniž by k tomu obžalovaný předkládal konkrétní a věcně související důkazy. Rovněž při veřejném zasedání před krajským soudem obžalovaný trval na opakovaném výslechu poškozené, aby se k jejímu obsahu mohl vyjádřit, nicméně pro vyjádření k výpovědi poškozené, jakož i pro vlastní obhajobu, měl obžalovaný dostatečný prostor v hlavním líčení. Ačkoliv byl zastoupen obhájkyňní, učinil toliko jeden konkrétní důkazní návrh ke zpochybnění její výpovědi, a to nezákonně pořízenou nahrávkou, na níž poškozená "křičí". Z těchto důvodů krajský soud důkazní návrh zamítl. Poukazoval také na to, že obvinění proti němu poškozená vznesla jen proto, že se u civilního soudu po ní domáhá vrácení daru. Předmětem jednání trestního soudu je však výlučně otázka, zda-li se stal obžalobou uvedený skutek, zda-li jej spáchal obžalovaný a zda-li naplňuje všechny zákonné znaky konkrétního trestného činu. Souvislost s civilními majetkovými spory mezi manžely je pro posouzení viny obžalovaného bez významu. Navíc argumentace, že trestním oznámením se poškozená snaží obžalovaného záměrně diskreditovat, ubývá na významu tím, že v minulosti pro obdobné jednání poškozená sice podala trestní oznámení, ale později souhlas s trestním stíháním svého manžela odvolala. Obžalovaný však i přesto v trestné činnosti spočívající v utajeném sledování své manželky neustal a opakovaně proto čelí trestnímu stíhání. Jen to, že obžalovaný subjektivně hodnotí obsah výpovědi jeho manželky odlišně, než okresní soud, nezakládá nezákonnost napadeného rozsudku.
15. Jestliže poškozená ve své výpovědi poukázala na výhružku zabitím členů její rodiny na domovské XXX, není pravdou, jak uvádí obžalovaný, že by si na ni u hlavního líčení nevzpomněla. Toliko výslovně nezopakovala, že obžalovaný vyhrožoval tím, že tak bude činit podle abecedy. Jestliže také vypověděla, že obžalovaný "přímo její rodině nevyhrožoval", gramatickým výkladem nelze v daných souvislostech dospět k jinému závěru, než že tím mínila, že obžalovaný nesměřoval své výhružky přímo ke členům její rodiny, ale jejich zabitím vyhrožoval poškozené. Této výhružce pak odpovídá i krátká textová zpráva, kterou obžalovaný poškozené zaslal, jak vyplývá z obsahu trestního spisu (čl. 149), ve smyslu, že její rodina v XXX na XXX nebude mít klidné spaní a že ji do toho intenzivně zapojí, pokud s ním poškozená nebude komunikovat. XXX. V tomto kontextu se jeví jako věrohodné, že obžalovaný poškozené vyhrožoval nejen zabitím členů její rodiny, ale i zařízením toho, že poškozená bude vzata do vazby či do vězení, popřípadě deportována do domovské země. To potvrzoval i syn XXX. Ostatně i u veřejného zasedání před krajským soudem obžalovaný spontánně poukazoval na to, že má blízké kontakty s vlivnými lidmi.
16. Shora naznačené výhružky mohla poškozená vnímat alespoň částečně jako uskutečnitelné, a to v kontextu celého jednání obžalovaného vůči její osobě. Pořizování tajných nahrávek, vydávání se

za ni v elektronické komunikaci s jinými osobami, stahování fotografií z jejího mobilního telefonu - všechna tato jednání obžalovaného vyplývají z obsahu trestního spisu a naznačují minimálně nevypočitatelné chování ve smyslu toho, že poškozená si nemohla být jistá tím, co všechno může od obžalovaného očekávat. Obzvláště, když podle jejího svědectví se na ní i v minulosti dopouštěl psychického násilí, zejména jí bránil v odchodu z bytu a podobně.

17. Jestliže obžalovaný poukazoval na to, že okresní soud odmítl provést osobní výslech jeho dcery XXX, je nezbytné podotknout, že její vysvětlení z přípravného řízení bylo v hlavním líčení přečteno za souhlasu procesních stran (čl. 240), tedy provedeno zákonným způsobem. Obžalovaný si v rámci veřejného zasedání před krajským soudem stěžoval na nedoslýchavost, která měla zapříčinit i to, že výzvě okresního soudu, zda souhlasí se čtením úředního záznamu, dostatečně neporozuměl a projevil souhlas, přestože chtěl, aby jeho dcera byla slyšena osobně. Nesporné však zůstává, že u hlavního líčení dne 16. 4. 2019 byl obžalovaný zastoupen obhájkyň, právním profesionálem, jejíž profesní povinností je význam učiněného souhlasu obžalovanému vysvětlit. Z tohoto důvodu se argumentace obžalovaného, že pro něj absence osobního výslechu jeho dcery byla překvapivá, nemůže obstát. Nehledě pak k tomu, jak správně poukázal okresní soud, že XXX, k podstatě obvinění nebyla schopna uvést konkrétní informace s výjimkou toho, že obecně, bez bližšího zdůvodnění vyloučila, že by se obžalovaný k poškozené choval jakkoliv hrubě nebo jí vyhrožoval. Dlužno podotknout, že svědkyně XXX s XXX nesdílela společnou domácnost (na rozdíl například od syna poškozené XXX) a jestliže mohla být nahodile přítomna některým vzájemným sporům, které sama označila za "extrémní", nemohla být z uvedeného důvodu přítomna všem. V tomto směru tak okresní soud hodnotil obsah jejího svědectví přílehavě.
18. Z hlediska právního hodnocení jednání obžalovaného nelze okresnímu soudu ničeho vytknout. Okresní soud se vyčerpávajícím způsobem zabýval naplněním všech zákonných znaků uvedených skutkových podstat, a proto na jeho právní hodnocení krajský soud v plném rozsahu odkazuje. Zejména se zabýval tím (jak sporoval obžalovaný), zda je či není nezbytné, aby nebezpečné vyhrožování či nebezpečné pronásledování vyvolalo u dotčené osoby skutečné obavy o její život či její zdraví, nebo postačí, je-li výhrůžka způsobitelná důvodné obavy vyvolat objektivně, tedy toliko svým charakterem, aniž by musely bezpodmínečně nastat (srov. např. usnesení NS ČR ze dne 11. 10. 2017, sp. zn. 6 Tdo 1226/2017).
19. Trest odnětí svobody okresní soud obžalovanému ukládal v rámci trestní sazby od šesti měsíců do tří let podle § 178 odst. 2 tr. zákoníku, a to jako trest úhrnný ve smyslu § 43 odst. 1 tr. zákoníku v trvání jednoho roku, tedy mírně nad spodní hranicí zákonné trestní sazby. Správně poukázal na to, že obžalovanému v podstatě nesvědčí žádná polehčující okolnost, na druhé straně s výjimkou mnohosti trestných činů, navíc ke škodě (alespoň formálně) blízké osoby, nelze obžalovanému přičítat ani významné okolnosti přitěžující. Tímto pohledem se uložený trest i krajskému soudu jeví jako přiměřený, zohledňující společenskou škodlivost jeho jednání a dopady do osobnostní sféry poškozené, které byly navíc zohledněny ještě adhezním výrokem. Okresní soud výslovně zmínil, že v rámci výměry trestu a zejména pak při určení délky zkušební doby reflektoval složité manželské vztahy mezi obžalovaným a poškozenou, což krajský soud plně akceptuje. Trest propadnutí věci je pak přirozeným důsledkem toho, že policejním orgánem byla zajištěna věc patřící obžalovanému, které bylo užito ke spáchání trestného činu.
20. Ve vztahu k adheznímu výroku krajský soud již shora opakovaně zmínil, že jednáním obžalovaného bylo zasazeno do osobnostních práv poškozené, zejména tím, že obžalovaný konspirativním sledováním narušil soukromí poškozené v jejím vozidle a bydlišti, a to dokonce přímo v ložnici. Poškozená se poté potýkala s pocity, že ji obžalovaný neustále sleduje, neboť odposlouchávací zařízení do její blízkosti neumístil za trvání manželství poprvé. Současně vůči ní použil výhrůžek zabitím či "intenzivním zapojením" jejich blízkých na XXX, čímž chtěl působit na citlivé místo poškozené za účelem přimět ji k majetkové dohodě. Stavěl se také do role vlivné osoby se schopností zařídit, aby byla poškozená umístěna do vězení nebo deportována

z území České republiky. Obavy z těchto výhrůzek byly u poškozené důvodné, neboť obžalovaný je svým chováním celkově nevypočitatelný, konspirativní. Z jeho konání nelze jednoznačně určit, čeho je či není schopen. Obzvláště když i z psychiatrické zprávy vyplývá, že manželská krize mu působí poruchy přízpůsobení (čl. 237). Z tohoto důvodu je na místě, aby nemajetková újma spočívající v narušení přirozených práv poškozené na ochranu soukromí, které se odvíjí zejména od tajného sledování, byla kompenzována finančním plněním. Poškozená se k trestnímu řízení připojila s nárokem ve výši 10 000 Kč, což i krajský soud ve shodě s názorem soudu okresního považuje za plnění okolnostem přiměřené.

21. Nebylo-li možné žádné z odvolacích námitek obžalovaného vyhovět, nezbylo krajskému soudu než jeho odvolání jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 24. července 2019

JUDr. Šárka Pfeiferová v. r.
předsedkyně senátu

zpracoval
JUDr. Miroslav Trávníček

Podle § 129 odst. 5 tr. řádu z důvodu čerpání dlouhodobé dovolené předsedou senátu podepsal rozhodnutí v jeho zastoupení člen senátu JUDr. Miroslav Trávníček.